

Moment i mesures excepcionals: Campanya electoral excepcional?

Si *dronegem* la campanya del 27S comprovem que s'ha assemblet massa a les campanyes convencionals del passat; li ha mancat ambició i s'ha arriscat poc; previsible, guionitzada i sense avenços de cultural política.

Junts pel Sí. La cohabitació de tres models relacionals diferents –Ara és l'hora, CDC i Esquerra– no ha estat fàcil. Ha establert les bases per al funcionament dels tensors de resistència de cara al futur. A l'hora de dissenyar la filosofia de campanya, tenien dues opcions: la primera, adreçar-la als convençuts –la més fàcil, jugant a casa, actes on els líders sentissin l'aplaudiment dels entusiastes; i la segona, la més valenta: situar les persones que dubten i que tenen por al cor i al de totes les energies de la campanya –els líders entenen i conversant amb les persones que dubten i tenen por– el porta a porta discret i humil, però efectiu i essencial. Van decidir-se per l'opció més conservadora. Una decisió que explicaria per què no s'ha assolit el 50% dels vots i l'absència de discursos èpics en la nit electoral.

Raül Romeva, parlamentari excel·lent i reputat, no ha brillat en els moments públics de la campanya: les entrevistes i els debats han estat els talons d'Aquil·les més fràgils. L'entrevista més important que havia d'afrontar, *Hard talk*, a la BBC n'és l'exemple evident: era la millor finestra exterior de la campanya, però no es va preparar amb la cura, la previsió i l'actitud necessàries que requeria una oportunitat única. Als debats hem vist un Romeva petit, arraconat, a la defensiva, que no ha sabut créixer per sobre dels atacs dels adversaris i no ha sabut generar espais de complicitat i confiança amb les persones no convençudes; ni superar el discurs de la queixa.

ALEIX
CUBERES
@aleixcuberes

La primera pregunta que qualsevol candidat ha de respondre és “per què vol ser president/primer ministre/diputat...?”. La resposta ha de ser clara, concisa i contundent, i ha de mostrar l'ànima del candidat i la campanya. Si traslladem aquesta pregunta al candidat de Junts pel Sí i a la posició d'en Romeva equivaldria a: “perquè la independència és positiva per a les persones?” i les persones que dubtaven o tenien por no van tenir la resposta.

Tampoc han ajudat a la campanya les apel·lacions a la desobediència civil i l'estupidesa de les banderes al balcó de l'Ajuntament de BCN, que van instal·lar l'alè de l'anècdota sobre la campanya i

van allunyar persones indecises. De la mateixa manera, el sobiranisme ha trobat a faltar una figura protectora davant l'estratègia i la narrativa de la por, les amenaces i el càstig de l'Estat. S'ha trobat a faltar l'escalf, l'empara i l'acolliment d'una figura reputada, de consens, transversal i fora de la política que generés certeses, seguretat i protecció davant la “violència argumental” de l'Estat. Un Estat poderós i arrogant que, malgrat ser l'actor més fort, ha demostrat el seu pànic i la manca de projecte acollidor i atractiu. Les crítiques sectàries i cegues al ministre Margallo per la seva assistència en un debat televisiu són l'exemple més paradigmàtic. Ja no només el pacte és viscut a l'Estat, com una derrota, sinó que, a més, seure a la taula amb qui pensa diferent ja és viscut com una traïció.

El sobiranisme ha de poder construir més i noves complicitats amb el 35% de vot immobiliària i l'11% del vot transformador; i deixar que l'estigma de la diferència sigui l'arma dels ambaixadors de la por i l'odi. Segur que les llistes separades no haurien facilitat arribar a més persones?

C's. El partit del ressentiment al sobiranisme. S'ha acabat la candidesa de la candidata Arrimadas, la moderació i el bilingüisme durant la campanya; era només un maquillatge temporal, trencat per la mala educació reiterada de la cap de llista durant els debats electorals. A la nit electoral va caure el fals miratge i tornava l'ADN autèntic del partit: l'ànima *Jordi Cañas*. Els alumnes avantatjats de la classe del PP en gestió de la tensió comunicativa i el conflicte superen els professors. El partit més mascle torna al marc original, l'únic on se senten forts: el de “vencedors i vençuts”.

CSQP. L'actitud tradicional d'Iniciativa –que ha assimilat l'ADN de la cam-

